בס"ד

יום ד', ז' בניסן תשנ"ט (24 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי
אבא קובנר, 1978

המשך למאמר הראשון על גל ההעלייה לארץ בשנות ה-90 שעוררו:

רוב הישראלים תמכו בעלייה ה"מונית" (למרות שיני ההתפיסה והמגבלות במחצית האחרונה של שנות ה-90, לעומת רק את מה"ת של יהודים בסכנה וכשירים לעבודה...), אך נשמעו קולות על הצורך בהצדקת ההשקעון. העיתון "הבוקר" כתב בנובמבר 1991: "באחרונה גדל מספר הרבה מאוד יהודי ברה"מ, הקשים, תשושים חולים כרוניים, נכים ומקרים סוציאליים אחרים. הבאתם לא הוסיפה כוחות למדינה (!), לא תרמה תועלת כלשהו (!), לא נתנו תקווה טובה יותר לעתיד (!)"
(נשים לב, כי כותב שורות אלה אינה מצדדה (בלשון המעטה!) עם כל אות ונקודה!)
ההוצאות ניכרו על מהירה. במחצית השנייה של אותה שנה, ירד מספר העולים מחודש לחודש.
בשנה לאחר מכן (52), הלה בנימה דראסטית: מ-175,000 ל-24,000 בלבד.
[ספר המאה]

ב-1991 נפתחה היום האוניברסיטה העברית על הר הצופים בירושלים. היה יום לה חג לאומי ותרבותי כשוב בארץ. האוניברסיטה נוסדה לזיות מרכז מחקר שיקלוט מלומדים ומוקרים בעל-שם, ויהה בטוי לרעיון המרכז הרוחני, ובך בבך ישמש גם מרכז הוראה, שיקלוט סטודנטים יהודים מכל רחבי העולם. "אחד-העם" סבר, כי הקמת האוניברסיטה היתה המעשה החשוב ביותר של התנועה הציונית. השתתף בהלוכה לכבוד הפתיחה גם נציג אוניברסיטת קה"ר. אורח-הכבוד היה צורך בלפור אבל ההדרה הנושאת את שמו. את נאומי הפתיחה נשאו בלפור, הנרי אלנבי, הנציב העליון הרברט סמואל, המשורר ביאליק, ד"ר וייצמן והתקוק.
[ספר המאה]

וכמה שנים לאחר מכן בשנת תרצ"ו (1936), הושמע שיעור הפתיחה של מתנת השיעור המלאומית היום. השיעור היה בשנוש שפות-עבריה, אנגלית וערבית. שם התענה היה קול ירושלים "אחרי שהערבים התנגדו להשמעת המילים "ארץ-ישראל" והיהודים סירבו להסכים לקיצור "א"י".
[ספר המאה]

בשבת הקרובה, הסמוכה לחג הפסח, נקרא "שבת הגדול".
יום נעים!